

Če ne bereš rad, še nisi našel prave knjige ...

Spomnim se, kako rada sem poslušala zgodbe, ki so mi jih brali starši, ko sem bila majhna. Nato pa sem prišla v osnovno šolo in sčasoma je bilo treba začeti brati samostojno. To mi ni bilo preveč všeč, saj sem raje poslušala zgodbe, kot pa jih brala sama. Šele v 5. razredu so me knjige nenadoma začele zanimati. V tistem letu sem jih res veliko prebrala (mislim, da okoli 50). Knjige sem si večinoma izposojala v šolski knjižnici, v 9. razredu pa je knjižničarka že imela nekoliko preglavic, saj ni vedela, katere knjige bi mi še priporočila.

Vsa leta osnovne šole sem tekmovala za bralno značko in ob koncu šolanja na OŠ Semič dobila knjigo (Pota knjige) kot nagrado za devet let uspešnega sodelovanja. Bralna značka se mi zdi zanimiva, vendar pa mi je bolj všeč, če izbira knjig ni omejena. Je pa zagotovo dobra motivacija za otroke, da preberejo kakšno zanimivo knjigo več. Dobra spodbuda za branje je bil tudi nagradni izlet v Ljubljano ob koncu 6. razreda. Le-ta je spodbudil učence k branju, zato je takrat bralno značko opravilo veliko več učencev kot leto prej.

Kljub temu da kot majhna deklica nisem rada brala, mi sedaj branje knjig predstavlja zabavo, oddih in prostočasno dejavnost. Knjige so mi všeč, ker se lahko poglobim v zgodbo in spremljam zapleteno dogajanje. Knjige so zame pomembne tudi s praktičnega vidika; iz njih se naučim veliko o risanju, kar mi pride zelo prav pri ustvarjanju. V knjigah najdem tudi navdih in ideje za nove slikarske izdelke. Tudi o klekljanju, ki ga obiskujem v semiški knjižnici, imam nekaj literature. Knjige mi pomenijo zelo veliko. Iz njih se učim, v njih najdem nove informacije ali pa jih berem le za zabavo. Najraje berem fantazijske in zgodovinske romane, priložnost pa dam prav vsaki knjigi.

Branje knjig je tesno povezano s Cankarjevim tekmovanjem, ki poteka tako, da učenci na podlagi prebrane proze ali poezije pišejo spis. Tekmovanja sem se udeležila v osnovni in srednji šoli; v osnovni šoli sem se v 9. razredu uvrstila na državno tekmovanje in osvojila srebrno Cankarjevo priznanje. Knjiga, ki smo jo obravnavali, je imela naslov *Kako dolg je čas*, napisal pa jo je Mate Dolenc. V prvem letniku srednje šole pa smo obravnavali knjigo Ferija Lainščka *Kurji Pastir*. Tokrat sem se uvrstila na območno tekmovanje in dosegla srebrno Cankarjevo priznanje.

S knjižnico Črnomelj smo novembra 2022 pripravili kratek posnetek o branju, kaj mi pomenijo knjige in česa si želim v prihodnosti. Postala sem *Ambasadorka branja* knjižnice Črnomelj.

Pozornost so mi nedavno pritegnile zvočne knjige. Sama jih redko poslušam, saj se mi zdi, da si veliko več zapomnim, kadar knjigo berem. Tudi občutek je popolnoma drugačen, kadar imaš knjigo v rokah - čisto drugače je kot pri knjigah v elektronski ali zvočni obliki. So pa zvočne knjige zelo priročne, saj z njimi lahko zapolniš čas, ko ne moreš brati, pa vseeno lahko poslušаш. Takšne knjige so novejša stvar, zato jih veliko ljudi še ni preizkusilo, vendar jih kljub temu priporočam.

Zanima me tudi hitro branje. Cilj le-tega je, da pohitrimo pridobivanje in pomnjenje informacij. Hitro branje seveda ni najprimernejše za ljubiteljsko branje leposlovja, vendar pa si z njim lahko izjemno pomagamo pri strokovnih vsebinah, učbenikih ipd. Kadar me nekaj povezanega z branjem navduši, to raziščem, in če je mogoče, tudi preizkusim. Hitrega branja še nisem preizkusila, vendar upam, da ga bom v bližnji prihodnosti. Zdi se mi uporabno, saj si lahko s to večino prihranimo veliko časa.

Kdor si želi brati, ima na voljo veliko možnosti: veliko raznovrstnih knjig in veliko avtorjev, ki vsak na svoj način bralcu predajajo svojo pisano besedo. Mislim, da smo lahko srečni, da imamo toliko odličnih knjig, med katerimi lahko izbiramo. Več kot beremo, bolj lahko raziskujemo, katere zvrsti so nam všeč in katere ne. In kakor pravi J.K. Rowling: »If you don't like to read, you haven't found the right book.«